



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **TSR Czech Republic s.r.o.**, se sídlem Sokolovská 192/79, Praha 8, zastoupeného JUDr. Jiřím Jarošem, Ph.D., advokátem společnosti Advokátní kancelář JAROŠ s.r.o., se sídlem Na Pankráci 11/449, Praha 4, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2015, č. j. 29504/15/7100-20117-010212,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále též „správce daně“) ze dne 1. 12. 2014, č. j. 31593/14/5200-20444-702972. Tímto rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení ukončeného rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29. 10. 2012,

č. j. 15694/12-1300-106516, kterým Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodlo o odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2010, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 24. 3. 2011 pod č. j. 102833/11/008513108915.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správce daně, kterou spatřoval v tom, že správní orgány obou stupňů dospěly k nesprávnému právnímu posouzení věci a nesprávně a neúplně zhodnotily důkaz předložený žalobcem. V důsledku toho také dospěli k nesprávnému závěru, že nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy předmětného řízení, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech. V daňovém řízení dospěl Finanční úřad pro Prahu 8 k závěru, že žalobcem předložené daňové doklady (které sám na základě zmocnění podepsaného R. N. vystavil) nelze považovat za důkaz o přijetí zdanitelných plnění od společnosti Burestal s.r.o., se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň (dále jen „společnost Burestal“). Zásadní přitom byla pochybnost ohledně oprávnění pana R. N. jednat jménem společnosti Burestal, a v návaznosti na to skutečnost, zda společnost Burestal skutečně byla dodavatelem žalobce. V souvislosti se samotným návrhem na obnovu řízení žalobce uvedl, že se mu dne 14. 2. 2014 podařilo pomocí detektivní kanceláře nalézt paní A. N., bývalou jednatelku společnosti Burestal, a získat od ní čestné prohlášení, kterým potvrdila skutečnosti tvrzené žalobcem v původním daňovém řízení, tj. že R. N. byl oprávněn vystavit za společnost Burestal zmocnění (zde zmocnění ze dne 22. 10. 2009 pro žalobce) a že společnost Burestal byla skutečným dodavatelem předmětných dodávek ve zdaňovacím období březen 2010. Dle názoru žalobce proto byly splněny všechny podmínky pro povolení obnovy původního daňového řízení, včetně té, že nový důkaz a jím prokazované skutečnosti mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, jehož obnovy se žalobce ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), domáhal. Čestné prohlášení A. N. bylo dle názoru žalobce jednoznačně novým důkazem, který nemohl v původním řízení získat či předložit bez svého zavinění či zavinění správce daně. Nebylo totiž známo, kde se jmenovaná pravděpodobně na území České republiky zdržovala; a jako jednatelka společnosti Burestal ani nereagovala na písemnosti zaslané do datové schránky společnosti Burestal (přestože tyto písemnosti byly převzaty), jak v odpovědi na dožádání uvedl Finanční úřad v Plzni.

Žalobce namítal, že v původním daňovém řízení, v němž předložil formálně správné daňové doklady od společnosti Burestal [vystavené žalobcem na základě zmocnění dle § 26 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“)], bylo na Finančním úřadu pro Prahu 8, aby uvedené doklady, včetně oprávnění pana R. N. jednat za společnost Burestal, zpochybnil. Žalobce poukázal na skutečnost, že Finanční úřad pro Prahu 8 se o toto skutečně pokoušel, kdy zaslal Finančnímu úřadu v Plzni dožádání ohledně společnosti Burestal, které následně doplňoval a zpřesňoval další písemnostmi dne 11. 8. 2010, č. j. 214326/10/008932108880. Dle názoru žalobce přitom dožádání jasně směřovalo k osobě jednatelky společnosti Burestal, paní A. N., kterou se Finanční úřad pro Prahu 8 v původním

řízení snažil kontaktovat. V této souvislosti žalobce s odkazem na ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ve spojení s § 92 odst. 2 daňového řádu, upozornil, že nad rámec svého důkazního břemene byl Finanční úřad pro Prahu 8 v daňovém řízení povinen dbát o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, přičemž v tom nebyl vázán jen návrhy daňových subjektů.

Žalobce taktéž uvedl, že právě nemožnost zajistit součinnost paní A. N. v původním daňovém řízení byla skutečností svědčící splnění podmínek pro povolení obnovy. Dle žalobce nemožnost kontaktovat A. N. vyplývala z daňového spisu, a to nejen z odpovědi na dožádání Finančního úřadu v Plzni, ze sdělení výsledků vytykáciho řízení, resp. postupu k odstranění pochybností, ale také z neexistence informace o skutečném místu pobytu paní A. N. pravděpodobně na území České republiky v předmětném období. Žalobce proto nemohl v průběhu původního řízení paní A. N. kontaktovat, jelikož nebylo zřejmé, kde se tato osoba zdržovala. Její adresa zapsaná v obchodním rejstříku byla adresou trvalého bydliště ve Slovenské republice, přičemž jmenovaná se evidentně zdržovala na území České republiky, neboť byla jednatelkou české společnosti Burestal, která aktivně na daném území obchodovala a podnikala. Žalobce taktéž dovozoval, že sám správce daně v předcházejícím řízení od jakéhokoli dalšího prověřování ve vztahu k A. N. upustil, a to právě s ohledem na její neznámý skutečný pobyt v rámci České republiky, jakož i zjištěnou nekontaktnost společnosti Burestal.

K novému důkazu v podobě čestného prohlášení, jehož důkazní sílu dle tvrzení žalobce zpochybnil žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 139/2013 - 30, dle kterého platí, že *„tvrzení třetí osoby, zachycené v písemné formě bude bezesporu důkazním prostředkem, který musí být správcem daně vyhodnocen“*. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že čestné prohlášení bývalé jednatelky společnosti Burestal nemohlo být dle jeho názoru důvodem pro povolení obnovy řízení, jelikož toto čestné prohlášení nebylo možné považovat za novou skutečnost ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Jestliže měl žalobce za to, že čestné prohlášení paní A. N. bylo závažnou skutečností, která mohla mít vliv na výši daňové povinnosti, bylo na něm, aby její výsledek navrhnul již v původním daňovém řízení. Tvrzení žalobce, že se paní A. N. pokusil v průběhu daňového řízení kontaktovat Finanční úřad pro Prahu 8, se dle žalovaného nezakládá na pravdě, a tato skutečnost nevyplývá ani ze spisového materiálu. Pro úplnost žalovaný doplnil, že ze spisového materiálu nevyplývá ani žádná snaha tuto osobu kontaktovat ze strany žalobce. Důkaz, který tedy žalobce nyní uplatňoval jako nový, bylo dle názoru žalovaného možno provést i v původním daňovém řízení. Žalovaný v této souvislosti poukázal mj. na skutečnost, že trvalý pobyt paní A. N. na Slovensku byl snadno zjištěný z veřejně přístupného obchodního (veřejného) rejstříku.

Správce daně pak dle žalovaného čestné prohlášení hodnotil zcela v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 139/2013 - 30, na které žalobce odkazoval v podané žalobě. Dále žalovaný v této souvislosti upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 8 Afs 34/2010 - 77, s tím, že pokud správce daně usoudil, že předmětné čestné prohlášení nebylo důkazem takové síly, aby to umožnilo obnovu řízení, rozhodl zcela v souladu se zákonem.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, a zároveň pro případ úspěchu ve věci (zamítnutí žaloby) požadoval, aby mu byla ve smyslu rovného postavení a zásady rovnosti zbraní před civilním či správním soudem podle ustanovení § 60 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přiznána náhrada nákladů soudního řízení, a to v paušální částce 300 Kč jako náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby v podobě písemného vyjádření k žalobě. Žalovaný v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přičemž uvedl, že ačkoliv si je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, považuje současnou judikaturu za rozhodování *contra legem* nemající oporu v zákoně.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Zástupce žalobce v rámci své argumentace zároveň doplnil skutečnosti, které ve vztahu k žalobci vyplynuly po podání žaloby. Konkrétně zástupce žalobce upozornil, že poté, co orgány daňové správy ukončily předmětnou věc (tj. prověřování DPH za zdaňovací období březen 2010), byla u žalobce zahájena kontrola ve vztahu k celému roku 2010, kdy již žalobce měl k dispozici důkaz v podobě čestného prohlášení paní A. N., k němuž daňové orgány v tomto navazujícím řízení přihlédly a dodávky v jiných zdaňovacích obdobích roku 2010 (resp. nárok žalobce na odpočet DPH z těchto dodávek) uznaly. V důsledku tohoto postupu tedy zůstalo jediným obdobím, kdy odpočet DPH nebyl žalobci uznán, zdaňovací období březen 2010. Žalobce zopakoval, že podmínky pro povolení obnovy řízení byly v daném případě naplněny, a dle jeho názoru mělo být přihlédnuto k důkazu, který se dodatečně podařilo zajistit, a to minimálně z toho důvodu, že není správné, aby v jednom jediném období (tj. v období březen 2010) nebyly uznány nároky na odpočet DPH z důvodu nekontaktnosti společnosti Burestal, když s touto společností žalobce obchodoval v průběhu celého roku 2010. Žalobce uvedl, že nekontaktnost paní A. N. se podařilo odstranit až následně, jak plyne z předloženého čestného prohlášení. Dle žalobce se jednalo o skutečnost, která tehdy neexistovala, neboť paní N. v roce 2010 nebyla k dispozici, nebyla kontaktní, nezdržovala se na adrese svého trvalého bydliště, a žalobci se ji podařilo najít následně až poté, co si najala detektivní kancelář, která jmenovanou lokalizovala na Slovensku. Důkaz v podobě čestného prohlášení A. N. proto nemohl být bez zavinění žalobce předložen dříve, a

protože jeho obsah je relevantní ve vztahu k podstatě předchozího řízení, žalobce navrhl, aby byla obnova řízení povolena.

Žalovaný se naopak s odkazem na písemné vyjádření ve věci domníval, že zde nebyly podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 117 daňového řádu dány, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň pro případ úspěchu ve věci samé požadoval dle písemného vyjádření náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč za seps podaného vyjádření a dalších 300 Kč za účast u nařízeného soudního jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě je mezi účastníky řízení spor o to, zda u žalobce byly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení dle ustanovení § 117 a násl. daňového řádu. Krajský soud přitom v této souvislosti na úvod podotýká, že současná právní úprava obnovy řízení je v zásadě totožná s právní úpravou obnovy řízení, která byla obsažena v dříve platném a účinném zákoně o správě daní a poplatků. Proto z hlediska posouzení naplnění zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení dle daňového řádu jsou v plném rozsahu použitelné závěry judikatury správních soudů vyslovené ve vztahu k případům posuzovaným dle zákona o správě daní a poplatků (srovnej § 54 a násl. tohoto zákona).

Podle ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

K charakteru institutu obnovy řízení se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil mj. v rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016, č. j. 1 Afs 226/2015 - 45, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého „[o]bnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnilly dosud zjištěný skutkový stav“.

Je tedy zřejmé, že smyslem a principem obnovy řízení je obnovení pravomocně ukončeného řízení, a to na základě zákonem stanovených podmínek. Dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu k podmínkám povolení obnovy řízení patří zjištění nových skutečností, u kterých lze důvodně předpokládat, že by bylo rozhodnuto jinak, pokud by správce daně měl k dispozici informace, které se dozvěděl až později a nemohl se je dozvědět dříve. Důvody, pro které lze řízení obnovit, tak spočívají ve zjištění skutečností, které mají zásadní vliv na vydané rozhodnutí a slovy zákona na jeho výrok. Účelem obnovy řízení je tedy zohlednit skutečnosti mající vliv na správné zjištění skutkového stavu, které ovšem vyšly najevo až dodatečně po vydání rozhodnutí a které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve. Nejvyšší správní soud k podmínkám pro obnovu řízení již v rozhodnutí ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007 - 91, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „(...) je nezbytné kumulativní naplnění tří základních podmínek. Jednak je to fakt, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, dále to, že tyto skutečnosti či důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve, a poslední podmínkou je, aby nové skutečnosti či důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, o jehož obnovu jde“.

V nyní souzené věci ze spisového materiálu vyplynulo, že v daňovém přiznání na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2010 žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 137 774 121 Kč. Výzvou ze dne 19. 5. 2010, č. j. 149994/10/008513108915, dle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků Finanční úřad pro Prahu 8 zahájil vytykáací řízení a po 1. 1. 2011 v souladu s ustanovením § 264 odst. 1 daňového řádu pokračoval postupem k odstranění pochybností dle ustanovení § 89 a násl. daňového řádu. S výsledky tohoto postupu byl žalobce seznámen sdělením ze dne 16. 3. 2011, č. j. 87803/11/008932108880. V podání doručeném Finančnímu úřadu pro Prahu 8 dne 22. 3. 2011 žalobce uvedl, že nevyužije lhůtu k podání návrhu na pokračování v dokazování ve smyslu § 90 daňového řádu a nepožaduje ani další projednání výsledku postupu k odstranění pochybností.

Dne 24. 3. 2011 Finanční úřad pro Prahu 8 vydal pod č. j. 102833/11/008513108915 platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2010, kterým byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet ve výši 96 104 761 Kč. Žalobci nebyl mj. uznán nárok na odpočet daně na základě daňových dokladů na dodávky kovového odpadu, které žalobce vystavil jménem společnosti Burestal. Finanční úřad pro Prahu 8 dospěl po zhodnocení všech důkazních prostředků k závěru, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v rozporu s § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění deklarovaná na předmětných daňových dokladech přijal od na nich uvedeného dodavatele, tedy od společnosti Burestal. Žalobce se proti tomuto platebnímu výměru bránil odvoláním. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu v rámci odvolacího řízení pokračovalo na návrh žalobce v dokazování, včetně provedení výsledků žalobcem navržených svědků. Rozhodnutím ze dne 29. 10. 2012, č. j. 15694/12-1300-106516, byl platební výměr ze dne 24. 3. 2011 změněn tak, že na řádku 66 uvedený „nadměrný odpočet“ byl z částky 96 104 761 Kč změněn na částku 104 044 050 Kč.

Za novou skutečnost, resp. nový důkaz, ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu žalobce v nyní projednávané věci pokládal předložené čestné prohlášení bývalé

jednatelky společnosti Burestal, paní A. N. Uvedený důkaz a v něm obsažené skutečnosti přitom mohly mít dle názoru žalobce podstatný vliv na výrok rozhodnutí, jímž bylo ukončeno řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal, neboť tyto skutečnosti označilo za zásadní také Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu v rozhodnutí, jímž bylo původní daňové řízení ukončeno.

Krajský soud na tomto místě předně připomíná, že v případě posuzování naplnění podmínek a tvrzených důvodů pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se zkoumá pouze to, zda označené skutečnosti či důkazy jsou vskutku nové a vyšly najevo poté, co o věci bylo již pravomocně rozhodnuto; a zda nemohly být v řízení bez zavinění uplatněny dříve. Správce daně dále prověří, zda tyto nové důkazy a skutečnosti byly uplatněny řádně v žádosti o povolení obnovy řízení. V této fázi tedy správce daně v žádném případě nezkoumá, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, popř. zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci (k tomu shodně srovnej *Baxa, J. a kol.: Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer : Praha, 2011, komentář k § 117*).

Krajský soud se přitom v nyní posuzované věci zcela ztotožňuje se závěry žalovaného obsaženými v napadeném rozhodnutí, že čestné prohlášení bývalé jednatelky společnosti Burestal, které žalobce označoval za nový důkaz a důvod pro obnovu řízení, nenaplnuje kumulativně podmínky pro povolení obnovy řízení dle ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Finanční úřad pro Prahu 8 v původním daňovém řízení zkoumal, zda odpočet daně uplatněný na základě daňových dokladů, vystavených žalobcem na základě zmocnění jménem společnosti Burestal, byl uplatněn v souladu s ustanovením § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty; tedy zda došlo k přijetí zdanitelných plnění způsobem, jak bylo v dokladech předložených žalobcem deklarováno. Bylo proto na žalobci, aby dle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 3 daňového řádu, prokázal, že předmětná zdanitelná plnění byla uskutečněna tak, jak bylo v předložených dokladech tvrzeno. Z předložené spisové dokumentace a průběhu původního daňového řízení však nevyplývalo, že by žalobce v jakékoli fázi řízení navrhoval k prokázání svých tvrzení právě výsledky osoby bývalé jednatelky společnosti Burestal, paní A. N. Pokud žalobce považoval vyjádření paní A. N. k předmětné věci za klíčové, mohl a měl v průběhu původního daňového řízení s ohledem na rozložení důkazního břemene navrhnout výsledky této osoby, případně se pokusit jmenovanou kontaktovat ať už za účelem sepsání čestného prohlášení, nebo za účelem dostavení se jmenované k provedení jejího výsledku u správce daně. Ačkoli zde mohly na straně žalobce existovat pochybnosti o možnosti paní A. N. kontaktovat, je dle názoru krajského soudu nutné nově navržený důkaz posoudit jako skutečnost, která zde v minulosti objektivně existovala, žalobce o ní věděl a nepochybně mu nic nebránilo ji uplatnit již v původním řízení o stanovení daně.

Odkazoval-li žalobce v této souvislosti na ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 2 daňového řádu, krajský soud uvádí, že podle těchto ustanovení skutečně platilo a platí, že správce daně je povinen postupovat tak, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, přičemž v tom není vázán pouze návrhy daňových subjektů. To však nemůže znamenat, že by správce daně měl aktivně

vyhledávat důkazní prostředky na podporu tvrzení daňových subjektů, které primárně nesou důkazní břemeno na podporu svých tvrzení.

Tvrdil-li žalobce, že v předcházejícím řízení nebyla dána možnost jmenovanou A. N. vůbec kontaktovat, čímž opět odůvodňoval „novost“ předloženého důkazu a nemožnost jej bez svého zavinění předložit dříve (kdy místo pobytu na Slovensku bylo zjištěno až v roce 2014 na základě pátrání detektivní kanceláře); a že tato skutečnost byla zřejmá ze spisové dokumentace, a to především z komunikace mezi Finančním úřadem pro Prahu 8 a Finančním úřadem v Plzni, krajský soud v této souvislosti uvádí následující. Z předloženého správního spisu, a to ani z obsahu dožádání ze dne 18. 6. 2010, č. j. 173795/10/008932108880, ani z jeho upřesnění ze dne 11. 8. 2010, č. j. 214326/10/008932108880, není možno dovodit, že by se Finanční úřad pro Prahu 8 v předcházejícím řízení pokoušel přímo paní A. N. kontaktovat. V odpovědi na dožádání ze dne 15. 9. 2010, č. j. 277203/10/13893403155, Finanční úřad v Plzni ve vztahu k osobě jednatele společnosti Burestal pouze konstatoval, že v osobě jednatele došlo ke změně. Stejně tak z obsahu spisu nevyplývá, že by finanční orgány samy či na žádost žalobce jakkoli zjišťovaly pobyt jmenované, že by po něm pátraly, resp. že by své závěry v předchozím daňovém řízení opíraly právě o tu skutečnost, že pobyt A. N. není znám. Ani žalobce sám ostatně v tomto ohledu nevyvíjel žádnou aktivitu a na správce daně se v návaznosti na veřejně dostupný údaj o místě bydliště jmenované na Slovensku neobrátil s žádostí o zajištění výsledku na Slovensku ani formou mezinárodní spolupráce či mezinárodního dožádání dle nařízení Rady (EU) č. 904/2010, o správní spolupráci a boji proti podvodům v oblasti daně z přidané hodnoty. Není rovněž bez významu, že nakonec zjištěné skutečné místo pobytu A. N. na Slovensku se shoduje s tím, které bylo již v době původního daňového řízení obsaženo v obchodním rejstříku, a tedy bylo veřejně přístupným údajem.

Ani případná nekontaktnost paní A. N. ovšem nebyla překážkou možného navržení důkazu svědeckou výpovědí jmenované, jímž by se Finanční úřad pro Prahu 8 byl povinen zabývat, včetně náležitého zdůvodnění, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil. Žalobce sám přitom ve sdělení doručeném Finančnímu úřadu pro Prahu 8 v rámci probíhajícího postupu k odstranění pochybností uvedl, že nevyužije lhůtu k podání návrhu na pokračování v dokazování, a stejně tak v odvolacím řízení, v němž Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu doplňovalo dokazování výsledky svědků navržených žalobcem, žalobce tento důkazní návrh nevznesl, byť je nyní přesvědčen, že vyjádření bývalé jednatelky společnosti Burestal je v dané věci klíčové a má podstatný vliv na výrok rozhodnutí v řízení, o jehož obnovu žalobce žádal.

Krajský soud proto s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že žalobcem navržený důkaz nesplňuje již první podmínku pro povolení obnovy řízení, tj. že by se jednalo o nový důkaz, který by bez zavinění žalobce či správce daně dodatečně vyšel najevo. Z tohoto důvodu se tedy krajský soud ani nevěnoval posouzení toho, jaký vliv by takto předložený důkaz mohl mít či měl na výsledek předchozího pravomocně ukončeného řízení, a zda (a jakým způsobem) jej daňové orgány v případě ostatních zdaňovacích období roku 2010 v jiném řízení zohlednily. Jak již bylo uvedeno výše, ve fázi rozhodování o povolení obnovy řízení nelze v žádném případě zkoumat, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, popř. zda mu předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu

tedy nelze v dané věci hodnotit, jak tento důkaz daňové orgány hodnotily v jiném řízení a jaký měl tento důkaz případně vliv na výsledek tohoto jiného řízení.

Pokud pak žalobce v podané žalobě odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 139/2013 - 30, citované shora, krajský soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval důkazní hodnotou čestného prohlášení pouze s ohledem na skutečnost, že žalobce námitku tohoto obsahu vznesl v podaném odvolání. V této souvislosti pak zmínil také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 8 Afs 34/2010 - 77, dostupný na www.nssoud.cz. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný, ač provedl úvahu týkající se důkazní hodnoty předmětného čestného prohlášení, o tuto skutečnost neopíral závěry či důvody svého rozhodnutí, pro které nebyla obnova řízení v uvedené věci povolena. Jak správce daně, tak žalovaný naopak postupovali v souladu s uvedeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, když k žalobcem předloženému důkaznímu prostředku v podobě čestného prohlášení paní A. N. přistoupili jako k jakémukoli jinému předloženému důkazu, který hodnotili z pohledu naplnění podmínek § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, a na základě tohoto zhodnocení dospěli k závěru, že se nejednalo o důkazní prostředek odůvodňující obnovu řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě a rovněž při ústním jednání soudu požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 2 x 300 Kč v souvislosti se dvěma úkony právní služby, spočívajícími v písemném vyjádření k žalobě a účasti na ústním jednání soudu podle § 13 odst. 2 advokátního tarifu. Žalovaný dovozoval, že má nárok na paušální náhradu nákladů ve smyslu rovného postavení a zásady rovnosti zbraní před civilním či správním soudem na základě § 60 odst. 4 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

K takto uplatněnému požadavku žalovaného krajský soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich

demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“

A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 9 Afs 302/2014 - 47, či rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, oba dostupné na www.nssoud.cz). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by tedy žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není. Názor, že stát nemá zpravidla právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zastoupení advokátem, pak sdílí i Ústavní soud (srov. např. nálezy Ústavního soudu z 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, N 167/51 SbNU 65, a z 24. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1087/09, N 243/55 SbNU 349). Krajský proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. února 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu